

פרק הנושא את האשה

מתניתין:

הנושא את האשה שיש לה בת מאיש אחר, **ופסקה עמו** בשעת נישואיה שהיא נישאת לו **כדי** [על מנת] **שיזון את בתה במשך חמש שנים** —

חייב הוא **לזונה** במשך **חמש שנים**, למרות שהיא אינה בתו.

ואפילו אם יגרש את אמה, **חייב** הוא להמשיך ולזון אותה עד כלות חמש שנים, היות **ופסק** עם אמה, בשעה שנשא אותה לאשה, **לזון** אותה במשך חמש שנים. **ופסקה** זו היא התחייבות ממונית, שיש לה תוקף בכל מצב, גם לאחר שתחדל להיות אשתו.

ואם לאחר נישואיה לבעל שהתחייב במזונות בתה, התגרשה ממנו, והלכה **וניסת** לבעל אחר, **ופסקה** גם **עמו**, בשעת נישואיה, **כדי שיזון את בתה חמש שנים** — **חייב** גם הוא **לזונה חמש שנים**.

ומעתה **חייבים** במזונותיה של הבת [במשך חמש שנים] שני הבעלים של אמה, שהתחייבו לה [כל אחד בפני עצמו], **לזון** את בתה, וכל אחד **חייב** במלוא מזונותיה.

ומבאר המשנה כיצד יעשו:

א. **לא יאמר** הבעל הראשון שהתחייב לזון את הבת "**לכשתבא אצלי** הבת יחד עם אמה — **אזונה!**"

והיינו, שאינו יכול להפטר מחיובו בטענה שהתחייבותו היתה לזון את הבת רק כל זמן שהוא מקיים את אמה כאשתו, ולא כאשר הוא מגרשה, שאז אין היא "בת אשתו", אלא בת גרושתו. וטעמו של דבר, כיון שפסק עם אמה לזון את בתה חמש שנים, ולא הגביל את פסיקתו שתהא תקפה רק כל עוד היא נשואה לו — חלה התחייבותו גם לאחר שיגרשנה.

אלא, הרי הוא **מוליך** לה לבת אשתו את **מזונותיה** — **למקום שאמה נמצאת**, אצל הבעל השני, על אף שגם הבעל השני התחייב במזונותיה.

ב. **וכן לא יאמרו שניהם: הרי אנו זנין אותה כאחד**, דהיינו, שכל אחד מהשנים יתן לה מחצית מזונות.

אלא, שניהם **חייבים** לזון אותה, כל אחד, במלוא המזונות.

ולכן, **אחד** יהיה **זנה** במזונות ממש, **ואחד** יהיה **נותן** לה **דמי מזונות**.

ג. ואם **ניסת** הבת, הרי מעתה נוסף בעלה של הבת [שחייב במזונות אשתו מעיקר הדין] על שני הבעלים של אמה, החייבים כל אחד במלוא מזונותיה מכח התחייבותם. ולכן —

הבעל נותן לה מזונות.⁽¹⁾

1. ובא התנא לומר, שאין לפטור את הבעל מחיוב המזונות משום שנשא אשה שיש לה